

[K. Axel Nielsen.]

slået som en bestemt sum, men som en brøkdæl af boet. Administrerer fru Jensen dygtigt, eller vinder hun i lotteriet, kan børnenes fædrenearv vokse, men selvfølgelig kan det også gå den anden vej.

Hr. og fru Jensens børn bliver voksne og gifter sig, og lad os tænke os, at en af dem — vi kan kalde ham Peter — gifter sig med én, vi kalder Maren. Men Peter dør inden sin moder, og han er da det, vi kalder et „mellem-dødt“ barn. Spørgsmålet er nu, hvad der bliver af Peters fædrene arv. Efter gældende ret indtræder Peters arvinger i hans ret til ved fru Jensens død at få Peters fædrenearv — som Peters moder altså har bestyret — udbetalt, når der skiftes efter fru Jensen. Peters hustru, Maren, får altså arv efter sin svigerfader. Men hvis nu Maren gifter sig igen, dør og efterlader sig en mand, så tager denne også arv efter sin hustrus svigerfader. Livet er mangfoldigt, og der kan opstå forhold, der medfører store både arveretlige og skiftetekniske komplikationer.

Ifølge lovforslaget er der kun tale om ét arvefald, nemlig når fru Jensen dør. Den, der ikke overlever fru Jensen eller lever, når fru Jensen skifter det uskiftede bo, hvad hun jo godt kan gøre, medens hun lever, får ingen arv efter hr. Jensen.

Der er ingen tvivl om, at lovforslaget, der jo bygger på den betænkning, der i 1961 blev afgivet af det sagkyndige juristudvalg, vil betyde en hårdt tiltrængt forenkling af skiftebehandlingen af disse besværlige boer. Spørgsmålet er blot, om forslaget går nogen for nær. Det mener højesteretsdommer Trolle, der i en artikel i Ugeskrift for Retsvæsen for 1961, side 367, stærkt kritiserer denne bestemmelse.

Ved førstebehandlingen i maj var også flere af de ærede ordførere betænkelige ved reglen. De ærede medlemmer fru Edel Saunte og fru Else-Merete Ross var dog positive, omend de begge gik i forbøn for en enkelt af de arvinger, som forslaget udelukker, nemlig den mellemdøde arvinges efterlevende ægtefælle, altså Maren i det eksempel, jeg nævnte før.

Dommerfuldmægtig Rønno-Jessen har i den artikel, jeg før har nævnt, fremsat et forslag, der redder svigerbarnet, men udelukker de fjernere familiemedlemmer, der hidtil har haft arveret med det mellem-

døde barn som arveoverførende led. Da jeg ligesom de ærede medlemmer fru Edel Saunte og fru Else-Merete Ross har noget tilovers for svigerbarnet, som det i hvert fald i visse situationer vil være hårdt at udelukke, tror jeg, vi skal drøfte dette forslag i udvalget, selv om jeg godt kan se, at det udvisker lovforslagets klare principielle linje.

Det syvende punkt er lovforslagets bestemmelse om, at et barn forlods får ret til et passende beløb til underhold eller uddannelse, indtil det er fyldt 21 år. Denne forlodsret er en nydannelse hentet fra Sverige, hvor man ganske vist heller ikke kender instituttet hensiddens i uskiftet bo. Ligesom tidligere ærede ordførere kan jeg anbefale denne bestemmelse til overvejelse i udvalget, uden at jeg dog nu helt tør tage stilling til det.

De næste punkter nævner jeg kun kort, idet de næppe har større interesse for andre end jurister. Det er for det ottende bestemmelsen om testamenters ugyldighed, for det niende bestemmelsen om båndlæggelse af tvangsarv, hvorefter justitsministeriets godkendelse heraf ophæves, og for det tiende reglerne, hvorefter en efterlevende ægtefælle kan hensidde i uskiftet bo med stedbørn mod overtagelse af forsørgerpligten for disse.

Det ellefte punkt er den såkaldte permutationsret, d. v. s. retten til at ændre et testamente, som tiden er løbet fra, eller som af andre grunde ikke kan gennemføres efter bogstaven. Denne ret er tillagt justitsministeren mod hidtil den minister, hvem testamentets bestemmelser særlig vedrører. Jeg skal nok vare mig for at blande mig i den strid, der i den anledning måtte opstå mellem ministrene eller måske snarere deres embedsmænd.

Foruden disse nyannelser i arvelovsfor- slaget har de ærede ordførere berørt en række spørgsmål, der ikke står omtalt i forslaget, men som der måske kunne være grund til at tage med. Af disse spørgsmål skal jeg kun nævne det problem, om der skal være adgang til for den længstlevende at sidde i uskiftet bo med førstafdødes søreje. Der er vist almindelig enighed om, at det bør være tilfældet, men jeg har forstået, at den højtærede justitsminister mener, at spørgsmålet hører under familieretten og bør afvente betænkning fra ægteskabsudvalget. Jeg går imidlertid ud fra,